

Garīgā disciplīna – vienkāršība

Kristiešu disciplīna – vienkāršība ir iekšēja realitāte, kas izpaužas ārējā dzīvesveidā. Gan iekšējā, gan ārējā realitāte ir nepieciešami svarīga.

Vienkāršība ir brīvība. Divkosība ir važas.

Vienkāršība nes prieku un līdzsvaru. Divkosība nes raizes un bailes.

Ja mēs vēlamies iegūt ārējo realitāti bez iekšējās, tad tas mūs noved pie nāvējoša legālisma.. vienkāršība sākas mūsu sirdī. K.Toms to nosauc par Dievišķo centru.

Izjutot un piedzīvojot iekšējo realitāti, mēs kļūstam brīvi ārēji. Valoda kļūst patiesa un godīga. Kārība pēc pozīcijas un statusa ir pagājusi, jo tā mums nav vajadzīga.

Mēs aizejam no ārišķībām nevis tāpēc, ka to nespējam, bet principa pēc. Mūsu labumi kļūst pieejami citiem. Richard E.Byrd, kurš pavadījis ilgus mēnešus vientulībā Arktikā, saka: „Es mācos, ka cilvēks var dzīvot bez daudz lietām.”

Mūsdienu kultūrai trūkst gan iekšējās, gan ārējās vienkāršības realitātes. Mums ir jādzīvo modernā pasaulē un mēs tiekam no tās ietekmēti. Mēs esam ieslēgti tādā kā sacensībā. Vienā brīdī mēs izdarām izvēli, pamatojoties uz loģiku, bet jau nākamajā brīdī mēs baidāmies, ko citi par mums padomās. Mums bieži pietrūkst vienotība vai fokuss, uz ko mūsu dzīve ir orientēta.

Tāpēc, ka mums nav Dievišķais centrs, mūsu ilgas pēc drošības aizved mūs neprātīgā tieksmē pieķerties lietām. **Mums patiešām jāsaprot, ka kārība pēc bagātības ir modernās sabiedrības psihiska nelaime. Kāds sauklis skan: „Mēs pārkam lietas, kuras mums nevajag, lai pārsteigtu cilvēkus, kas mums nepatīk.”**

Mēs kaunamies, ja mums jāvalkā drēbes, kas ir novalkātas, vai arī braucam ar nobraukātu automašīnu. Masu mēdiji ir mūs pārliecinājuši, ka neiet līdzī modei, nozīmē būt ārpus realitātes. Modernais varonis ir nabags, kurš kļūst bagāts, bet ne otrādi. Iekāri mēs saucam par ambīcijām. Slepēnību par piesardzību. Skaudību - par industriju.

Mums kristiešiem, ir jābūt savādākiem. Mums ir jārada kaut kas cits šajā tik lielajā psihozes laikā. Vienkāršība kā garīgā disciplīna nav zudis sapnis, bet atjaunota vīzija cauri vēsturei. To mēs varam atkal no jauna satvert šodien.

Bībele un vienkāršība

Nav patiesība, ka Bībelei nav nekas kopīgs ar ekonomiskajiem jautājumiem. Bībele izaicina jebkuru ekonomiskās dzīves aspektu.

Vecā Derība runā, ka **zeme pieder Dievam**, nevis cilvēkam. (3.Mozusgr.25:23)

Bagātība arī pieder Dievam.

Ja Izraēls to būtu ievērojis, tad nebūtu veidojušās bagāto un nabago šķiras. (Ps.62:11; Sal.pam.11:28)

Jēzus nosodīja tā laika materiālismu.(Lūkasa ev.16:13; Lūkasa ev.6:20,24, bagātajam grūti ieiet dieva valstībā. Mateja ev.6:19,21; Lūkasa ev. 12:15; Lūkasa ev.6:30)

Dievs vēlas, lai mums būtu adekvāts materiāls nodrošinājums šodien.

Briesmas ir gan tad, kad pietrūkst, gan tad, kad ir par daudz.

Bībele nerunā par piespiestu nabadzību, ne arī askētismu.

Askētisms un vienkāršība nav savstarpēji savietojami. Askētisms ir pret īpašumiem, vienkāršība ir par īpašuma pareizu lietošanu.

Askētisms nepriecājas par zemi, kur piens un medus tek. Vienkāršība pieņem visu Dieva radīto dabu kā labu.

Askētisms ir apmierināts tikai tad, ja no kaut ir šķīries. Vienkāršība ir apmierināta gan tad, kad ir daudz, gan tad, kad pietrūkst. (Filip.4:12)

Vienkāršība ir vienīgā lieta, kas pārmaina mūsu dzīves, ka mūsu īpašumi nav jāiznīcina, bet mēs vara, tos pareizi lietot.

/Richard Foster/

Vārds māte – šķiet, ka tajā pateikts viss. Beznosacījuma mīlestība, rūpes, pacietība, pazemība, bailes, trauksme...un šo rindiņu varētu turpināt bezgalīgi. Jā, tādas ir viņas – sievietes, kuras tiks mīļi sveiktas Mātes dienā.

Par to, kā būt labai mammai un kā gudri audzināt bērnus, ir izdotas tik daudz grāmatu, ka tās visas izlasīt nemaz nebūtu iespējams, jo tad neatliktu laika pašam galvenajam - bērnam.

Katra mamma ir citāda, tomēr viņas visas vieno viens – mīlestība pret bērnu. Jā, jā, kā saka speciālisti no psihologu loka, arī tā dēvētās sliktās mātes ir tikai subjektīvs vērtējums, ārēju apstākļu novērojumi, jo to, ko jūt bērns pret māti

ar savām iekšējām sajūtām, pārējie nemaz neierauga.

Ir daudz diskutēts, kam pieder šie svētki – vai tām sievietēm, kuras audzina bērnus, vai arī tām, kuras dažādu iemeslu dēļ bērnus ir zaudējušas, un tām, kas vēl tikai gaida savu pirmdzimto. Tas jāizlemj pašām sievietēm, jo svētku nevar būt par daudz!

Laikam vecākus, un it sevišķi, mamma, mēs novērtējam un saprotam tikai tad, kad paši esam vecāki. Mēs saprotam ne tikai smaidu, ko mamma mums veltīja, bet arī aizrādījumu un kādu dusmīgāku vārdu.

Mēs saprotam, ka tas viss ir bijis mūsu labā, mamma ir centusies mūs mīlēt, mūs pasargāt, izaudzināt par krietniem cilvēkiem.

Mīļo mammīt, paldies, ka Tu man esi!

Ja nebūtu Tevis, tad nebūtu arī manis. Ja nebūtu Tava sirds siltuma, Tavu roku glāstu, atbalsta, tad nebūtu es savam bērnam.

Tagad būdama mamma, es Tevi saprotu, saprotu katru Tavu vārdu, katru Tavu soli, saprotu visu to, ko Tu darīji manā labā.

Pateicoties Tavām rūpēm, Tavai neatlaidībai, Tavai pacietībai, Taviem glāstiem, mīļiem vārdiem, es esmu tāda kāda esmu. Tu iemācījī būt stiprākai par klinti, būt siltākai par saulīti, būt maigākai par pūciņu.

Tu iemācījī nenolaist rokas un vienmēr cīnīties ar mīlestību! Viss, ko zinu, es mantoju no Tevis. Paldies ne tikai par smaidiem, paldies arī par vārdiem - rūgtākiem, kas tolaik likās skarbi, bet bija īsti vietā..

Tu man esi iemācījusi mīlēt no sirds un pateicoties tam, es tagad saviem bērniem esmu vislabākā mamma visā pasaulē.

Paldies, ka vienmēr jutu, ka esmu tev vajadzīga, jo tu man biji, esi un būsi vajadzīga.

Mīļo mammīt, paldies, ka esi man vislabākā, visjaukākā, vismīlošākā, visburvīgākā un tāda esi tikai Tu -Tu vienīgā!!!!

Dari pats

Viena no jaukākajām dāvanām, ko varam kādam uzdāvināt, ir atmiņas. Lai tās būtu jauki “iesaiņotas” ir jāizgatavo foto rāmītis.

Viens no variantiem – izgatavot foto rāmīti no kartona un lina aukliņas.

Izgatavošanas gaita:

1. No kartona izgriez divus vienāda izmēra kartona gabalus, piemēram, 20 x 25cm.
2. Vienam no tiem izgriez vidu pavisam nedaudz mazāku kā fotogrāfija, piemēram, 9,5 x 14,5cm.
3. Kartonam ar izgriezto vidu no vienas malas uz riņķi ar karsto līmi klāt līmē aukliņu līdz viss laukums noklāts.

Kartonu ar cauro virsu pielīmē pie otra kartona tā, lai viena mala paliktu vaļā – pa to rāmīti ievietosiet iecerēto fotogrāfiju.

Šāds rāmītis noderēs mīlam apsveikumam Mātes dienā.

Dzejolis par māti

Pasniedz savas rokas pretī,
raupjās sauļās sauli sniedz
un, ar savu gaišo smaidu,
vēlreiz bērnam justies liec
Ļauj man vēlreiz iegrimt miegā,
galvu Tavā klēpī likt
un pie seno dienu sapņiem,
tā kā bērībā, reiz tikt
Ļauj man atcerēties vārdus,
kurus sirdī spēju rast,
tikai diemžēl tajās dienās

pateikt nespēju Tev prast
Vēlreiz bērību ļauj meklēt,
vēlreiz Tavā sirdī smelt,
lai es smago dzīves nastu
spētu viegli plecos celt
Ja man ļautu vēlreiz dzīvot,
vēlreiz mīlestību krāt,
kā visdārgāko no rotām,
Tevi sargātu es, māt!

/Gaigalu Jānis/

Ko mamma man iemācīja☺

- Mamma iemācīja man darīt neiespējamo: „Aizver muti un ēd zupu!”
- Mamma iemācīja man cienīt svešu darbu: „Ja jūs gribat nosist vien otru, ejiet ārā, es tikko izmazgāju grīdu!”
- Mamma iemācīja man ticēt Dievam: „Lūdz Dievu, lai šis draņķis izmazgātos!”
- Mamma iemācīja man domāt loģiski: „Tāpēc, ka es tā teicu, lūk, kāpēc!”
- Mamma iemācīja man domāt par sekām: „Izkritīsi man tūlīt pa logu, neņemšu līdzi uz veikalu!”
- Mamma iemācīja man izturību: „Neaiziesi prom no galda, kamēr nepaēdīsi!”
- Mamma paskaidroja man cēloņu un sekū sakarības: „Ja tu tūlīt pat nepārstāsi brēkt, es tev sadošu pa dibenu!”
- Mamma iemācīja man neapskaust: Pasaulē ir miljoniem bērnu, kuriem, nav tā paveicies ar vecākiem kā tev!”
- Mamma iemācīja man, kā kļūt pieaugušam: „Ja tu neēdīsi dārzeņus, nekad neizaugsi!”
- Mamma iemācīja man drosmīgi skatīties nākotnē: „Pagaidi tik, mājās es ar tevi parunāšu!”

☺ Mammu, Tev bija sapnis ? - Bija ! - Un kurš viņš ir tagad ? - Sēž blakus un uzdot jautājumus

Bībeles lasīšanas plāns maija mēnesī – vēstule Ebrējiem

19.nedēļa Ebrejiem 1:1 – 3:19
20.nedēļa Ebrejiem 4:1 – 6:20
21.nedēļa Ebrejiem 7:1 – 9:22
22.nedēļa Ebrejiem 9:23 – 11:40
23.nedēļa Ebrejiem 12:1 – 13:25

SVEICAM DZIMŠANAS DIENĀ!

9.05. - Marika Lāne
14.05. - Inese Kātiņa
14.05. - Dāvis Ziemeļis
16.05. - Dace Rele
18.05. – Zenta Svava

25.05. – Silvija Rihlicka
29.05. – Kristīne Jaunzeme
30.05. – Ineta Kātiņa
30.05. – Gunita Vaške

Vairumam cilvēku vajag vairāk mīlestības nekā viņi ir pelnījuši.

/M. von Ebner-Eschenbach/

Kalpojiet ar Dieva dāvanu

“Cits citam” Izdzirdot šos vārdus, atceros savu pirmo latīņu valodas stundu. Mums katram vajadzēja pacensties pateikt kādu latīņu valodas “spārnoto” izteicienu. Pirmais, kas man ienāca prātā, bija: “Homo homini lupus est”, tas ir: “Cilvēks cilvēkam – vilks”. Kaut arī mēs dzīvojam, šķiet, humānākajā laikā pasaules vēsturē, tomēr šajā ziņā nekas nav mainījies kopš senās Romas valsts laikiem: kamēr esi noderīgs, veiksmīgs, labi iekļaujies shēma “es tev – tu man”, tikmēr viss ir kārtībā. Ja izrādi nespēku, vājumu, tad labākajā gadījumā par tevi aizmirst, bet sliktākajā – nokož. Var jau skumji secināt, ka neko nepadarīsi, tādā pasaulē dzīvojam. Taču ir bīstami, ja mēs šāda veida attiecības no pasaules (kaut nevilšus) ienesam draudzē.

Dievs caur apustuļiem Pēteri pavēl mums būt pilnīgi cita veida attiecībās: “Kalpojiet cits citam!”

Vārds “kalpot” nav moderns, mūsdienīgs. Ko nozīmē kalpot? Šis ir tas pats vārds, kas apzīmē Jēzus Kristus kalpošanu. Kāda ir Viņa kalpošana? Par to lasām Filipiešiem 2:1-8; būt pazemīgam, uzskatīt otru augstāku par sevi, ieraudzīt cita vajadzības un pēc iespējas palīdzēt.

Tāda ir kalpošana.

Mēģiniet iedomāties pirmās kristīgās draudzes. Ļaudis regulāri pulcējas viens pie otra mājās, cenšas satikties ik dienas, dažreiz viņiem pat ir kopīgs īpašums. Un kas notiek, ja šādā situācijā rīkojas pēc principa “es tev - tu man”? Kas sanāk? Pareizi, pasaule! Kaut kas līdzīgs šai situācijai sāka veidoties Korintā, Pavils nekavējoties rakstīja viņiem skarbu vēstuli. Tajā, līdzās daudziem citiem pamudinājumiem, viņš atgādināja, ka esam aicināti kalpot vien otram, vispirms raudzīdamies uz citu vajadzībām. Ar ko kalposim? Ar to, ko Dievs devis, kādu katrs dāvanu saņēmis. Man gribētos teikt vienkāršāk – **kalpo ar to, ar ko esi apdāvināts**. Grieķu valodā šeit ir lietots vārds “harisma”. Neiedziļināsimies spekulācijās par vārda nozīmi, bet vienkārši atcerēsimies, ka par tādu cilvēku, kurš ir pievilcīgs, saka – harizmātisks. Esi pievilcīgs ar to spēju, ko Dievs tev devis. Dāvanas dotas par svētību draudzei un par svētību citiem cilvēkiem. Mīļais cilvēk, tu esi tikai dāvanu pārvaldnieks. Lieto tās un caur tam draudzē izpaudīsies Dieva žēlastība. Pēteris saka, ka tās būs dažāda veida žēlastība. Tas var būt labs uzmundrinājuma vārds. Tā var būt praktiska palīdzība. Tā var būt uzklauššana un aizlūgšana. Ir tik daudz veidu, kā parādīt žēlastību! Tur, kur ir žēlastība, pazūd bailes,

cilvēki sāk uzticēties viens otram, izsūdzēt grēkus, pretī saņemot sapratni un piedošanu. Tādā vietā **vairojas mīlestība**. Kur ir mīlestība, tur pazūd skaudība, uzpūtība, lielība. Tur pazūd ļaunatminība, dusmas. Kur ir mīlestība, tur uzplaukst laipnība, prieks, ticība. Tur necīnās ar grēku, līdz draudzē nav palicis akmens uz akmens, bet tur grēku aplāj un uzvar mīlestība, pret tādu draudzi pasaule ir bezspēcīga. Pēteris savā vēstulē saka, ka, ja mēs kalposim viens otram, mēs izturēsim visus pārbaudījumus, izejot tiem cauri, nezaudējot ne cerību, ne prieku. Nevēlēšanās savstarpēji kalpot draudzē rada lielas problēmas. Tad katrs savu ‘kalpošanu’ sāk uzskatīt par vissvarīgāko, jo īstenība kalpo sev, savam ego. Var šķist vieglāk kalpot tiem, kas tāluma, aizsūtījām kaut ko, aizbraucam uz mēnesi ciemos. Tas ir kā uz brīdi paauklēt draugu mazuli, kurš liekas tik mīlīgs... bet, ja tev par viņu būtu jā rūpējas veselu gadu, jāceļas naktīs, jāiepazīst rakstura stīķi un niķi... Kā būtu? Pēteris mums neatstāj izvēli. Sāc kalpot tam, kas sēž tev blakus baznīcas solā. Ai, nē, blakus taču tev sēž draugs! Viņam, protams, arī kalpo, bet sāc kalpot arī tam spurinajam pusaudzim, kurš neprot pienācīgi apģērbties un klausās nepareizo mūziku. Vai tam ar visu neapmierinātajam draudzes loceklim... Tam, kurš tevi varbūt lāga nesveicina...

Apustulis Pēteris 11.pantā saka, ka tādā veidā tiks pagodināts Dieva vārds. Mēs jau varam uztaisīt lielu pasākumu ar skaistu mūziku, izciliem sludinātājiem, un tas būs jauki un labi. Bet, ja savā draudzē mēs pazemība nekalposim vien otram, tad lielie pasākumi, skaista mūzika un izcilie sludinātāji neko nedos. Jēzum jātiek pagodinātam draudzē, savā miesā. Ir viena dāvana, kas ir dota **katram kristietim**. Pēteris mudina mūs: “Esi viesmīlīgi...”(4:9) Pirmās kristiešu draudzes, ja to ļaudis nebūtu viesmīlīgi, drīz pārvērstos par savstarpēji kašķējošos pūli. Būsim viesmīlīgi – vispirms jau draudzē. Ja cilvēks atnāk ciemos pie mums uz mājām, mēs taču neiesēdinām viņu kaktā un neturpinām darīt savus darbus. Otrkārt, nebaidīsimies atvērt savas mājas durvis, jo tā īsti iepazīt cilvēku var tikai neformālā gaisotnē. Treškārt, būsim vienlīdz viesmīlīgi pret visiem, nešķirojot cilvēkus ne pēc kādiem kritērijiem. Pēteris mudina mūs: “Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā dažāda veida Dieva žēlastības namturi”. Katrs. Ar savu dāvanu. Kalpo. Citam. Dāvājot žēlastību. Dievišķu žēlastību. Kā Jēzus.